

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΕΥΧΑΡΙΣ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φολ. 188.).

—οοο—

Τὸ τελευταῖον ἄσμα τῆς ἡ ἀκθῶν τονίζει
 Καὶ εἰς τοὺς θάμνους ἡ τρυγῶν ἐωθινή γογγύζει·
 Τρέμει τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς περὶ τὴν δύσιν κλίνον
 Καὶ λέγεις ἀσπασμὸν γλυκὺν εἰς οὐρανοῖς ἀφίνον.
 Ἀπὸ τὸ Ἄρτεμισιον πρὸς τὰ πλησίον ὄρη
 Ὀδαίοντες δύο πεζοί, τὸ ἔπημά τιον ταχύνουν,
 Καὶ ὅτε πρὸς τὰ δεξιὰ τὸν κάμπον διακρίνουν,
 Παρὰ τὸ βέμμα στραταῦν αἱ ξένοι ὀδοιπόροι.
 Ποῦ σπεύδουν οὕτως ἐνοπλοί, μ' ἐσθῆτα στρατιώτου;
 Μὴ νέος πάλιν πρόκειται ἀγὼν ὑπὲρ τῶν ὄλων
 Μὴν εἰς τὴν Ἑπειρον περνοῦν, μὴ τρέχουν εἰς τὸν
 Εὐλόν,
 Τὴν Ἄρταν; μὴν εἰς τὴν φωνὴν ὄρμουν τοῦ Ἑπει-
 ρότου;
 Οὐδ' εἰς τὴν Ἑπειρον περνοῦν οὐδ' εἰς τὴν Ἄρταν
 τρέχουν.

Αἱ! τὴν ἀρὰν οἱ αἴτιοι τοῦ αἵσχους μας νὰ ἔχουν
 Ὁ δεύτερος ἐλληνικῆς ἀγὼν κατεπλακώθη,
 Σκιά τῶν πρωταγωνιστῶν! ὄχι δὲν ἐπροδόθη!...
 Ἰδοῦ, δεσμία ἡ Ἑλλὰς ὑπὸ τῶν ξένων εἶναι,
 Καὶ εἶδον λόγγες ξενικῆς φρουρῆς τῶν αἱ Ἀθῆναι.
 Ἄν μὲν δ' ἔξω Ἑλληνας, αἰχμάλωτος κρατεῖται,
 Ἡ, ὡς ὁ Ἀγκάσιλος καὶ ὁ Δομενεγίνης,
 Ἐπὶ τῶν βράχων ἄταφος τῶν προδομένων κεῖται,
 Ἐνδοξοῦ μὲν, ἀλλὰ πικρᾶς, ἀλλὰ ματαίως κλίνης...

Σὺ ὅστις εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ἀπολαύσεών σου
 Ἦ Βύρων, ἦλθες πρῶταχως ἡμῶν εἰς Μεσολόγγι,
 Κ' εἰς τοὺς Αἰτωλικούς δρυμοὺς εὐρὸν τὸν θάνα-
 τόν σου

Ἐσίγησας . . . κ' ἐσίγησαν οἱ ἐνθεοὶ σου φθόγγοι·
 Εἶπέ μοι δὲν ἐθρήνησεν ἡ σκυθρωπὴ ψυχὴ σου
 Καὶ σὺ νεκρὸν δὲν ἐκλαυσαν, ὦ Βίρων, ὄφθαλμοί σου;
 Λέγουν πῶς τότε φάντασμα τι πένθιμον κ' κλαῖον,
 Ἀπὸ τὸ κρῦον μνημᾶ σου, τὸ κείμενον ἐν λήθῃ,
 Μὲ τὴν ὀμίχλην τοῦ Βορῆα ἐξήρχετο δρομικίον,
 Καὶ μετ' ὀργῆς ἐπέζεε τῶν Δυνατῶν τὰ στῆθη.
 Ἐκράτει αἰματέβερετον Σταυρόν ἡ ὀπτασία,
 Ἐκείνοι δὲ ἀντέταττον τ' ἀνόσιον Κ. . . .

Ὡ αἶλας καὶ ὦ πλάνη!
 Καὶ μετὰ φρίκης ἡ σκιά παρήρχετο ταχεῖα . . .

Ἐνῶ ἡ αὔρα τῆς αὐγῆς προσέπνευσ' ἐρημίτις
 Καὶ εἰς τὰς πύκας τοῦ δρυμοῦ ἔοξ' καὶ κλαυθμυ-
 ρίζει,

Εἰς τ' ὄπλον ὁ νεώτερος στραίξεται ὀδίτης,
 Τὸ ἐλέμμα του εἰς τὸ θουνὸ τὸ πέραν ἀντικρύζει,
 Καὶ δάκρυον εἰς τ' ὄμμα του τὸ κλαῖον ὑποτρέμον,
 Ἰπὸ πνοῆς ἀρπάζεται τῶν πρῶϊνῶν ἀνέμων,
 Εἶναι ὁ Θεῶν. Ὁ Λουκᾶς τὸν ἔσωσεν. Οἱ πόνοι

Ἠλλοίωσαν μὲν τὴν μορφήν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του μόνη
 Εἰς τ' ἀνδρικὸν του πρόσωπον ἐξεικονιζομένη
 Τὸ εὐγενὲς κ' ἀγέρωχον τοῦ ἤθους του ἐμφαίνει
 « Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ θουνόν, ὁ νεκρὸς λέγει,
 Καὶ τὰς ὠχρὰς του παρειὰς ἐρύθημά τι φλέγει,
 » Καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κοιλάδων καὶ πεδίων,
 Τὸν πύργον, τὸν λευκάζοντα τοῦ βέμματος πλησίον;
 Ἐκεῖ, ὦ φίλε, ἡ ἀγνή μνηστὴ μου διαμένει... »
 Κ' ἐκ νέου ἀπενίστας

Ἐκεῖ ἐνθα ἐδείκνυε τὸ ἐλέμμα, καὶ δακρύσας
 Ἐσίγησε καὶ σιωπῶν τὸν λόφον καταβαίνει.

Αἱ τοῦ ἡλίου πρῶϊνῶν ἀκτῖνες διαυγάζουν
 Καὶ τὰς νεφέλας τῆς νυκτὸς χρυσαῖζουσαι σκεδάζουν·
 Ὡς ἐν τῷ βίῳ, τὴν αὐγὴν τὰ πάντα χαρμωσύνη,
 Τὰ πάντα τότε ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐλπίς καλλύνει.
 Πλὴν διατὶ εἰς τὸ τερπνὸν κατοίκημα ἐκείνο,
 Ὡσεὶ τι πένθος κ' οἰμωγᾶς θανάτου διακρίων;

Εἰς τὴν στραωμένην τῆς ἐκεῖτο ἡ Εὐχαρίς· ὦραία
 Ὠραία ἦτο, κἂν ὠχρὰ καὶ ἄτανος ἡ νέξ.
 Ἦτον ὡς φεύγουσα σκιά, ἀλλὰ σκιά τις ζῶσα,
 Τοῦ πόνου καὶ τῆς θλίψεως εἰκόνα παριστώσα,
 Τοσαῦτον εἶχε μαρτυρῆ τὸ εὐμορφὸν τῆς σῶμα,
 Ἀλλ' εἰς τὸ μέλαν ἡ ψυχὴ καὶ φωταυγάζον ὄμμα
 Συγκεντρωθεῖσα φαίνεται μετὰ τοῦ ἔρωτός τῆς·
 Νομίζεις δὲν θά δυνῆθῃ αὐτὸς ὁ θάνατός τῆς,
 Αὐτὸ τὸ γῶμα τὸ ψυχρὸν νὰ τὸν ἀπονεκρώσῃ...
 Οὕτω, πολλάκις, ἂν τὸ πῦρ ἐν σῶμ' ἀποτερρώσῃ,
 Λαμπρὰ εἰσέτι ἐπιζῆ ἡ φλόξ αἰωρουμένη,
 Κ' ἐπὶ τῆς τέφρας λαμπηδῶν καὶ φῶς τι διαμένει.

Παρίσταντο ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ θλιβεροῦ κοιτῶνος,
 Οἱ ταθλιμμένοι τῆς γονεῖς . . . κ' ὁ γῶς αὐτῶν μόνος
 Ἠκούετο ὑπόκωφος . . . ἀλλ' αἰφνικῶς διακρίνει
 Πῶς ἔτι γασκώτεροι ἠκούσθησαν οἱ θρήνοι,

Τὰ ὄμματά τῆς τρέπει
 Καὶ ἡ παρθένος πρὸ αὐτῆς τὸν Θεῶνά τῆς ἐλέπει·
 Κ' ἐνῶ ἐν πρώτοις μειδιᾶ μειδίαμα θανάτου,
 Εἰς τὰς κειούσας χεῖράς τῆς τὰς χεῖράς του λαμ-
 βάνει.)

Εἶτα τὰ ἐλέμματα ζητεῖ, τὰ φίλα ἐλέμματα του,
 Καὶ ὄχι, λέγει, τῆς ψυχῆς, Θεέ! δὲν εἶναι πλάνη,
 Σὲ εἶδα, Θεῶν, τὸν νεκρὸν σὺ κλείσσε ὄφθαλμόν μου,
 Σὺ κόμισόν μοι ποθεινόν, γλυκὺν τὸν θάνατόν μου...
 Ὡ Θεῶν! . . . » Κ' ἐσιώπησεν, ἀλλὰ ὡς νὰ ὀμίλει
 Εἰσέτι πρὸς τὸν ἐρχστὴν μὲ μειδιῶντα χεῖλη,
 Πλὴν τότε, τότε τῶν θνητῶν τὴν γλώσσαν δὲν ἐκ-
 λάλει,

Ἡ φεύγουσα διάνοια ὀμίλει κ' ἡ ψυχὴ τῆς.
 Οὕτω κ' ἡ λύρα, ὅτε χεῖρ τις πλεον δὲν τὴν πάλλαι
 Ἦχεῖ, κ' εἰσέτι πένθιμος δονεῖται ἡ φωνὴ τῆς.

« Σὲ εἶδα, λέγει, πρὶν κλεισθοῦν, μνηστὴ! οἱ ὀ-
 φθαλμοί μου,
 Ναί! ὄρανή τῆς θεᾶς σου δὲν φεύγει ἡ ψυχὴ μου
 Μὴ κλαῖε . . . ζῆσε δι' αὐταὺς τοὺς θλιβεροὺς
 γονεῖς μας... »

Θά σὲ καλέσει, Θεῶν μου, καὶ πάλιν ἡ πατρίς μας
 Κ' οἱ ἀδελφοί . . . Ἐδάκρυσε γελῶν ἡ παρθένος
 Καὶ ἤδη πᾶν ἐξέλιπε τοῦ σώματός της σθένος . . .
 Ἦτο τὸ δάκρυ πρὸς τὴν γῆν καὶ τὸ μειδίονμά της
 Πρὸς οὐρανοὺς κ' υπέτρειψεν τὰ χεῖλη τὰ ψυχρά της.

Ἡ νέα υπεγείρεται, καλεῖ τὸν ἐραστήν της
 Κ' ἐνῆ ζῆτει τὸν ἀσπασμὸν νὰ δώσῃ τοῦ θανάτου,
 Φεῦ! εἰς τὰ χεῖλη τὰ πικρά ἐκπνεῖ τοῦ φιλάτου,
 Ὡς μεταδόυσῃ εἰς αὐτὸν ἡ κόρη τὴν ψυχὴν της . . .

Καὶ τ' ἄφυγά της χεῖλη

Ἀκόμη μὲ παρρησίαν ὁ Θεῶν κατεφίλει.

Ε'.

Ἄν τι ὑπάρχη διαρκὲς εἰς τοῦ θνητοῦ τὸν βίον
 Δὲν εἶναι ἡ εφήμερος χαρὰ, ἡ εὐτυχία,
 Σπανίως τὸ ποντοποροῦν εἰς τὰ πελάγη πλοῦτον
 Ὑποσαλεύει ποθεινὴ κ' κλύπνουσ νηεμία,
 Ἐντὸς αὐτῆς της ζοφερᾶς κοιλάδος τοῦ κλαυθμῶνος
 Ἡ λύπη μόνη διαρκεῖ καὶ της ψυχῆς ὁ πόνος.
 Ναί, οὕτως ἅπας συμφορὰ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου
 Καὶ ἄλγος ἐπὶ τοῦ θνητοῦ ἐγγίγχαπται μετώπου.

Τῆ πελευτῆ ἐπέζησεν ὁ Θεῶν της μνηστῆς του,
 Ἄλλ' ἐζῆ ἀδιάφορος καὶ πρὸς τὰ πάντα ξένος.
 Ἡ μνήμη της ἦν ἡ ψυχὴ ἡ ζῶσα της ψυχῆς του,
 Ἄφ' ἧς ἐτόθη ἐν τῆ γῆ ἡ νεκρὰ παρθένος,
 Ὁ τεθλιμμένος βίος του σκοπὸν πλέον δὲν εἶχε,
 Τοὺς πόθους του τοῦ μνήματος τὸ χῶμα δὲν σκε-
 [πάζει;
 Δὲν ἐτελεύτησαν αἰκτρώς τῶν ἀδελφῶν αἱ τύχαι;
 Καὶ νέρος της Ἑλλάδος του τὸ μέλλον δὲν σκια-
 ζεῖς;...

Εἰς τὸ πεδίον διαυγὲς κατέρχεται τὸ ρέθμα
 Κ' ἠδέως ὑπὸ τὴν σκιάν πλατάνων μνηυρίζει,
 Καὶ της νυκτὸς ὅταν φυσᾷ περίλυπον τὸ πνεῦμα
 Ἐπὶ μνηματίου νεκρικοῦ περᾶ καὶ κλαυθυρίζει.
 Ὡ εὐχαρις, ὦ νεκρὰ παρθένος καὶ ἀγία!
 Καλύπτει σὲ, ὦ εὐχαρις, ἡ πλάξ αὐτῆ ἡ κρύα.
 Εἰς δὲ σταυρὸς τοῦ τάφου σου τὸν τόπον διακρίνει,
 Ἐφ' οὗ κυπάρισσος ἤψοι τὸ στελεχὸς της νέα,
 Καὶ πένθιμος ἰτέα,
 Ὡσεὶ θρηνοῦσα διαρκῶς, ἐπὶ τοῦ τάφου κλίνει.

Τὴν ταπεινὴν του πρόσωπον κ' ἀπλοϊκὴν ἐγείρει
 Πλησίον κ' ὁ ἀγροτικὸς ναὸς ὁ τοῦ χωρίου.
 Πρὸς τοῦτον φέρουν σύμφυτοι ἀγριοδένδρων γύροι,
 Κ' ἔχει τὴν εἰσοδὸν τερπνὴν ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου.
 Τοῦ ταπεινοῦ αὐτοῦ ναοῦ ὁ εὐσεβὴς Λευίτης
 Ὁ Χίος εἰν' αἰχμάλειτος ἐκείνος, ὅστις χάριν,
 Χάριν τοῦ Γένους Ἀλθιανὸς ἐγένετο κ' ὀπλίτης,
 Καὶ τοῦ Ὑψίστου λειτουργὸς ἐδόουλες τὸν Ἄρην.

Σχεδὸν συνέζη μετ' αὐτοῦ ὁ τεθλιμμένος Θεῶν.
 Καὶ ὅτε εἰς τὸ μνήμα της συνώδευε τὸν νέον,
 Ἐπὶ τοῦ τάφου κλίνοντες προσπύχοντο ἐκείνοι,
 Καὶ κλαυθυμρίζον της νυκτὸς τὸ πνεῦμα συνεθόνηναι.
 Κ' εἶδον πολλάκις, ὡς σκιᾶς, τοὺς δύο κεκυρῶτας,

Καὶ μὲ τὰς λάμψεις της αὐγῆς γ' ἀπέρχωνται τὰς
 πρώτας.

Μία πρωΐα, προλαβὼν ὁ ἱερεὺς τὸν νέον
 Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πικροῦ νὰ δεκθῆ μετέβη,
 Καὶ λέγει ταῦτα ὁ Λουκάς, ἐνῶ τὸ βλέμμα κλείων,
 Καὶ τὴν σепτήν του κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ χῶμα νεύει.
 ἡ Παρθένε, ἡ ἐν τῷ χορῷ ἐλθοῦσα τῶν ἀγίων!
 Ψυχὴ ἀγνή, εἰς οὐρανοὺς προώρως ὑψωθείσα,
 Εἰπέ, ὦ νόμνη τοῦ Χριστοῦ, μετήλλαξας τὸν βίον,
 Νεότητα καὶ καλλονὴν ὑπὲρ πατρίδος θεῖσα;

ἢ Ὡς ἄγγελος εἰς οὐρανὸν τὴν πτῆσιν ἐπιστρέφων,
 Τὴν κεφαλὴν του δὲ μὲ φῶς τοῦ παραδείσου στέφων,
 Καὶ σὺ, παρθένε, ἄφησας τὸν κόσμον τὸν ψευδῆ.
 Βεβαίως, καὶ οἱ ἄγγελοι ἐκεῖνοι ἀδελφοί σου
 Ἐσεύρτησαν, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀνῆλθεν ἡ ψυχὴ σου,
 Καὶ τὴν ἐδέχθη χειροῦσιμ γλυκύροτος φῶδι.
 Πρὸς τὸν Θεὸν εὐπρόσδεκτος Ἄγγελλου ἱκεσία.
 Ἐνώπιον προσάγγχε τῶν ἀδελφῶν τὸν θρήνον,
 Ὑπὲρ τῶν δούλων, εὐχαρις, δεήθητι Ἑλλήνων,
 Διότι σὺ τῆς μαίρας των, της ὁλοῆς, θυσίαί
 Ὡ! ἴσως τότε τὰ δεινὰ τῶν δούλων ελεήσει
 Καὶ ἴλαως φανῆ,
 Καὶ νέα εὐαγγελισμοῦ ἡμέρα μᾶς φωτίσει,
 Ἡμέρα φαινή! . . .

Εἶπε, κ' ἐπὶ τοῦ μνήματος τὴν κεφαλὴν του κλίνας,
 Ἠσπάσθη μετὰ συντριβῆς τὴν κόριν της παρθένου.
 Ὁ Ἥλιος τὰς πρώτας του ἐτόξευεν ἀκτῖνας
 Ἐπὶ τοῦ κρίου κ' ἀσκεπῶς μετώπου τοῦ θλιμμένου,
 Κ' ἡ αὔρα ἦλθε της αὐγῆς ἐπὶ της κυπαρίσσου
 Νὰ θορυβήσῃ. ψάουσα τὰ νέον φύλλωμά της...
 Ἐπιλαθεῖσῃ, εὐχαρις, μὴν ἦτον ἡ ψυχὴ σου,
 Καὶ ἦλθεν οἰωνὸς χρυστὸς ἀπὸ τοῦ παραδείσου,
 Ἐπὶ τοῦ τάφου τὴν λευκὴν ν' ἀπλώσῃ πτέρυγά της...
 Ἀνέβλεψεν ὁ ἱερεὺς . . . ἀπέπυσε τοῦ πένθους,
 Κ' εἰς οὐρανοὺς ἀνύψωσε τὰ ὄμματά του ἐνθαυς.
 Κέρκυρα, τῆ 11 Δεκεμβρίου 1857.
 Κ. Π.

ΔΙΔΟΡΑ.

—000—

ΙΟΥΔΑΙΟΙ. Οἱ Ἰουδαῖοι ἀποταλοῦντες ἐξ ἀμνη-
 μονεύτων αἰώνων ἰδιαίτερον ἔθνος, δὲν ἀπέτελεσαν
 ὅμως καὶ ἰδιαίτερον κράτος ἢ ἐπὶ ὀλίγον μόνον χρό-
 νον, ὡς μαρτυρεῖ αὐτῆ ἡ Γραφή. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος
 1825 ὁ Ἀμερικανὸς Ἰουδαῖος Μονδεχάις Νοάχος
 (Mondeschai Noah) ἀπαπειράθη ν' ἀνεγείρῃ ἐν τῇ
 νήσῳ Μαγάρᾳ νέον Ἰουδαϊκὸν κράτος οὗτινος ἐκη-
 ρύχθη κριτής. Ἡ νέα αὕτη Ἰερουσαλὴμ ἐπεκλήθη
 Ἄραράτ, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐκτοτε προόδον ἔλαβεν, κα-
 θότι αἱ εἰς τὰ διάφορα μέρη διεσπαρμένοι Ἰουδαῖοι,
 μὴ ὑπακούσαντες εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἔμειναν ὅπου